

тъ. Васалити или феодалити съставяли въ всички ти господарства владѣтелно то съсловие, споредъ характеръ ти си военно то и земедѣлческо то. Отъ тѣхъ е произлѣвила сегашната европейска аристокрация или болярство.

А зашто то всички ти тия васали ходяли на воинишка служба на конь, то и рѣчь ритеръ или *рицарь* (въсѣдникъ), станало почетно, и отпослѣ се давало вече съ особни обреди.

Граждане ти въ призети ти земи си запазили свобода та и зависѣли направо отъ кралъ тъ или отъ голѣмити васали. Нъ селяне ти повече то се обърнали на не свободно или *крѣпостно* съсловие, и владѣлци ти на земята, на която ти живѣли, станали имъ цѣли господаре. При своити оште дебелѣ нрави тия владѣлци повече се отнасяли люто съ сиромаси ти селяне.

Освѣнъ васали или рицари имало оште едно владѣтелно съсловие духовенство то. Високо то духовенство сирабати ти (настойници на монастире ти) и владици ти съшто така добили отъ кралѣ ти и херцоги ти земи въ ленно владанѣ, и съшто така се броили тѣхни васали. Благочестиви ти владалци штедро покланяли земи на црѣкви ти и монастирети. Въ ония варварски вѣкове, които настанали слѣдъ прѣселение то на народи ти, придружено съ сѣсипване на градове и на цѣли страни, монастире ти по прѣимущество станали хранители на староврѣменната образованность (съ помоштьта на събиране и прѣписване рѣкописи). Заедно съ тѣхъ монастире ти се явили расадници на новата, християнска цивилизация. Отъ монастире ти обикновенно излизали распалени проповѣдници, които распространявали християнство то между невѣрници ти и често загинвали отъ тѣхъ съ мъченическа смъртъ. *)

*) Монашество то се породило собствено на Истокъ (Антоний Великий и Св. Пахомий). Оттамъ то прѣминало и въ западната половина на Римската държава. Образи ти и устави ти на мона-